

§ 34 ikke være Gjenstand for nogen Misfor-
 staelse. Men dertil kommer, at den lovgivende
 Magt har — og det er ikke længe siden — til-
 trædt og approberet den Ansættelse, som jeg her
 har gjort gjældende overensstemmende med den
 historiske Udvikling, som disse Ord „Laan og
 Forstrækning“ have faaet. Jeg har nemlig en-
 gang begjært 5000 Rbd. af Statskassen, og der
 blev da udtrykkelig tilføjet, at Rødbhy og Ny-
 steds Kirker skulde bidrage hver ligesaa Meget, og
 denne Lov gik igennem begge Thing og vandt
 Hs. Majestæts allerhøjeste Sanktion. Der er
 altsaa en ny Lovfortolkning af, hvorledes de
 omhandlede Ord skulde forstaaes. Hvad skulde
 vel Niemebet være med den Bestemmelse i
 Loven af 19de Februar 1861, at Ministeriet
 er bemyndiget til at forlange, at Kirkerne
 Budgetter skulde indsendes til det, for at det
 kan approbere enhver Udgift, — hvad skulde
 Betydningen være deraf uden den, at vedkom-
 mende Stiftsøvrighed og lokale Bestyrelse
 maatte rette sig efter disse Bestemmelser, og
 hvad angiver Loven som Hensigten heraf? Den,
 at Kirkerne kunne sættes istand til at opfylde
 de dem ifølge D. R. 2—22—64 paahvilende
 Forpligtelser. Det er muligt, at der oprinde-
 lig har været meent Laan og ikke Gaver, men
 ifølge hele den historiske Udvikling, som disse
 Forhold have taget, og ifølge det, som i denne
 Sag selv er ønskeligt, tør jeg nok sige, at det
 nu er den Fortolkning, der indholdes i nær-
 værende Lov, som man fremdeles maa fastholde.
 De kunne ikke danne Dem nogen Forestilling
 om, hvorledes ellers forstandige, velsindede Mænd
 kunne finde paa at skrive, hvorledes de kunne ud-
 tale sig, hvorledes de kunne tilfidesætte alle Søm-
 melighedshensyn og bruge Udtryk, som om de
 stode over Ministeriet og Regeringen og havde
 den endelig afgjørende Myndighed. De kunne
 ikke forestille Dem, hvad man kan finde paa,
 naar det gjælder om at undgaae Virkningen af
 denne Bestemmelse i Loven af 19de Februar
 1861. For at forebygge saadanne Udflugter og
 holde alle Vedkommende til at gøre deres Pligt,
 troer jeg, at det er ønskeligt, og at det vil lette
 mig Arbejdet ikke ubetydeligt, naar man gaar
 ind paa denne Lov. Det vil affkere de Ud-
 flugter, som den ærede Landssthingsmand gjorde
 opmærksom paa, at man nu troer at kunne be-

gjøre sig af. Det vil give Regeringen Mynd-
 ighed til at kunne sætte sin Villie igjennem.
 Al man ikke herved tænker paa at udøve en
 vilkaarlig Myndighed overfor Stifterne, er
 vel i sig selv indlysende og vil være end mere
 klart, naar man seer, at Lovudkastet udtrykke-
 ligt paalægger Ministeriet, at det skal gjøre
 Rede og Rigtighed for Statsrevisionen for, hvor-
 ledes det har benyttet denne Myndighed, frem-
 lægge alle Kirkers Status og vise, at man ikke
 er gaaet efter Lune eller efter Indsald, men
 efter omhyggelig og moden Overveielse af
 alle tilstedeværende Forhold. Det gjælder
 heller ikke saa ubetydelige Summer, om man
 gaar ind paa dette Lovforslag eller ikke. Jeg
 troer, at hvor der er Penge, blive de godt an-
 vendte, naar de anvendes i det foreliggende
 Niemeb, medens man paa den anden Side kan
 træffe paa de besynderligste Anvendelser af Kir-
 lens Midler til de forskjelligste Niemeb, og det
 uagtet al Paapasenshed og Narvaagenhed. Jeg
 troer, at den danske Kirke vil være istand til
 selv at udføre de Byggeforetagender, som ere
 nødvendige, og jeg finder, at Staten har Ud-
 gifter nok. Efter min Mening vilde det være
 usømmeligt at komme og bede om betydelige
 Bidrag af Statskassen i en Tid som vor, naar
 Kirkerne ved at slutte sig sammen og ved at
 vise en lidt mere almindelig Patriotisme istedet-
 for den kommunale og Stiftspatriotismen kunne
 naae disse Niemeb ved egne Midler.

Simony: Jeg skal med Fornøielse skænke
 den høitærede Minister de Udtryk, han brugte
 om, at man anmassede sig Ret til at htre sin
 Mening. Jeg spørger ikke den ærede Minister
 om Tilladelse hertil, hverken i Egenkab af
 Stiftsøvrighed eller af Landssthingsmand. Jeg
 har min Stilling i Kraft af Hans Majestæts
 Kongens Udnævnelse, og i Kraft af denne Stil-
 ling skal jeg udtale min Mening, enten den
 høitærede Minister synes om den eller ikke.
 Den ærede Minister maa true mig med Sus-
 pension, eller hvad det var han truede med,
 han skal ikke hindre mig i at udtale min Me-
 ning og Overbeviisning; jeg troer, at jeg har
 Ret til at udtale min Overbeviisning og min
 Formening om, at den er rigtig. Den høit-
 ærede Minister htrede, at jeg havde erkjendt,